

Foreløbig udgave

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

14. marts 2019 (*)

»Præjudiciel forelæggelse – social sikring – aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer – forordning (EF) nr. 883/2004 – artikel 3 – materielt anvendelsesområde – opkrævninger af indtægter af formue tilhørende en fransk statsborger, der er tilsluttet den schweiziske sociale sikringsordning – opkrævninger til finansiering af to ydelser, der administreres af den franske Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (national solidaritetsfond til fordel for ældre og handicappedes selvstændighed) – direkte og tilstrækkelig relevant sammenhæng med visse sociale sikringsgrene – begrebet »sociale sikringsydelser« – individuel bedømmelse af ansøgerens personlige behov – hensyntagen til ansøgerens ressourcer ved beregningen af ydelsernes størrelse«

I sag C-372/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af cour administrative d'appel de Nancy (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Nancy, Frankrig) ved afgørelse af 31. maj 2018, indgået til Domstolen den 7. juni 2018, i sagen

Ministre de l'Action et des Comptes publics

mod

hr. og fru Dreyer,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, og dommerne E. Levits og C. Vajda (refererende dommer),

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- hr. og fru Dreyer ved advokat J. Schaeffer,
- den franske regering ved D. Colas og R. Coesme, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved D. Martin og M. Van Hoof, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet under en sag mellem ministre de l'Action et des Comptes publics (minister for offentlig forvaltning og offentlige regnskaber, Frankrig) og hr. og fru Dreyer, som er skattemæssigt hjemmehørende i Frankrig og tilsluttet den schweiziske sociale sikringsordning (herefter »ægteparret Dreyer«), vedrørende disse personers pligt til at betale bidrag og opkrævninger for 2015 af investeringsafkast.

Retsforskrifter

EU-retten

Aftalen om fri bevægelighed for personer

3 Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side indgik den 21. juni 1999 syv aftaler, heriblandt aftalen om fri bevægelighed for personer (EFT 2002, L 114, s. 6) (herefter »aftalen om fri bevægelighed for personer«). Ved afgørelse 2002/309/EF, Euratom af 4. april 2002 truffet af Rådet og Kommissionen, for så vidt angår aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde, den 4. april 2002 om indgåelse af syv aftaler med Det Schweiziske Forbund (EFT 2002, L 114, s. 1) blev disse syv aftaler godkendt på Fællesskabets vegne og trådte i kraft den 1. juni 2002.

4 Det fremgår af præamblen til aftalen om fri bevægelighed for personer, at de kontraherende parter er »besluttet på at gennemføre fri bevægelighed for personer mellem dem på grundlag af de bestemmelser, der gælder i Det Europæiske Fællesskab«.

5 Aftalens artikel 8 med overskriften »Samordning af socialsikringssystemerne« bestemmer:

»De kontraherende parter fastlægger i overensstemmelse med bilag II samordningen af socialsikringssystemerne, især med henblik på at sikre:

- a) ligebehandling
- b) fastsættelse af den lovgivning, der finder anvendelse
- c) sammenlægning af alle tidsrum, der i de forskellige nationale lovgivninger tages i betragtning med henblik på at indrømme og opretholde retten til ydelser og på beregning af disse
- d) betaling af ydelser til personer, der har bopæl på de kontraherende parters område
- e) gensidig administrativ bistand og samarbejde mellem myndigheder og institutioner.«

6 Bilag II til den nævnte aftale, som ændret ved afgørelse nr. 1/2012 vedtaget af det blandede udvalg nedsat i henhold til samme aftale, af 31. marts 2012 (EUT 2012, L 103, s. 51), indeholder en artikel 1, der er affattet således:

»1. De kontraherende parter er enige om på området for koordinering af sociale sikringsordninger at anvende de af Den Europæiske Unions retsakter, som der henvises til i, og som ændres ved del A i dette bilag, eller tilsvarende bestemmelser.

2. Udtrykket »medlemsstat(er)«, der er anført i de retsakter, der henvises til i del A i dette bilag, anses for at finde anvendelse på Schweiz ud over de stater, der er omfattet af de pågældende retsakter fra Den Europæiske Union.«

7 I del A i dette bilag henvises der bl.a. til forordning nr. 883/2004.

Forordning nr. 883/2004

8 Artikel 3, stk. 1 og 3, i forordning nr. 883/2004 bestemmer:

»1. Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om social sikring, der vedrører:

- a) ydelser ved sygdom
- b) ydelser ved moderskab og dermed ligestillede ydelser ved faderskab
- c) ydelser ved invaliditet
- d) ydelser ved alderdom
- e) ydelser til efterladte
- f) ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdom
- g) ydelser ved dødsfald
- h) arbejdsløshedsydelse
- i) efterløn
- j) familieydelse.

[...]

3. Denne forordning finder også anvendelse på de særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse, der er omfattet af artikel 70.«

9 I denne forordnings artikel 11, stk. 1, bestemmes:

»Personer, som er omfattet af denne forordning, er alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.«

Fransk ret

10 Artikel 1600-0 Fa i code général des impôts (den almindelige skattelov), i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, bestemte:

»I. – Sociale bidrag af indtægter af formue fastsættes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel L. 245-14 i code de la sécurité sociale [(lov om social sikring)].

[...]

11 Artikel L. 245-16 i code de la sécurité sociale (lov om social sikring), i den affattelse, som finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, fastsatte:

»I. – Satsen for de sociale bidrag, der er nævnt i artikel L. 245-14 og L. 245-15, fastsættes til 4,5%.

II. – Afkastet af de bidrag, der er nævnt i afsnit I, fordeles således:

– en del svarende til en sats på 1,15% til Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie [(national solidaritetsfond til fordel for ældres og handicappedes selvstændighed)]

[...]

12 Artikel L. 14-10-1 i code de l'action sociale et des familles (lov om social bistand og familier) lyder således:

»I. – Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie [(national solidaritetsfond til fordel for ældres og handicappedes selvstændighed)] har til opgave:

1° at bidrage til finansieringen af forebyggelse og ledsagelse af mistet autonomi hos ældre og handicappede personer, i hjemmet og på plejehjem, og til finansiering af omsorgsydende personer i overensstemmelse med forpligtelsen til at behandle de berørte personer lige i hele landet

[...]

10° at bidrage til finansieringen af investering i teknisk ajourføring og sikkerhed, modernisering af lokaler samt oprettelsen af nye pladser på institutioner og sociale og medicinsk-sociale afdelinger

[...]

13 Denne lovs artikel L. 14-10-4 er affattet således:

»Indtægterne til Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie [(national solidaritetsfond til fordel for ældres og handicappedes selvstændighed)] udgøres af:

[...]

2° et supplerende bidrag til det sociale bidrag, der er nævnt i artikel L. 245-14 i code de la sécurité sociale [(lov om social sikring)], og et supplerende bidrag til det sociale bidrag, der er nævnt i samme lovs artikel L. 245-15; disse supplerende bidrag beregnes, kontrolleres, inddrives og forfalder på samme vilkår og er underlagt samme sanktioner som dem, der finder anvendelse på disse sociale bidrag; deres sats fastsættes til 0,3%

[...]

14 Nævnte lovs artikel L. 232-1 bestemmer:

»Enhver ældre person, som er bosat i Frankrig, og som ikke er i stand til at tage vare på sig selv som følge af manglende eller mistet autonomi, der skyldes den pågældende persons fysiske eller psykiske tilstand, er berettiget til en personlig ydelse til selvstændighed, der sikrer en pleje, som er tilpasset den pågældendes behov.

Denne ydelse, som efter ensartede vilkår finder anvendelse i hele landet, vedrører personer, som, uanset hvilken pleje de modtager, har behov for hjælp til at udføre grundlæggende funktioner i hverdagen, eller hvis tilstand kræver regelmæssig tilsyn.«

15 Samme lovs artikel L. 232-2 bestemmer:

»Den personlige ydelse til selvstændighed, som har karakter af en naturalydelse, ydes efter anmodning inden for grænserne af de lovbestemte satser til enhver, der kan dokumentere, at de har en fast og lovlig bopæl, og som opfylder alderskravet og kravet om mistet autonomi, og ydelsen fastlægges på baggrund af en national tabel, der ligeledes er fastslaget ved lov.«

16 Artikel L. 232-4 i code de l'action sociale et des familles (lov om social bistand og familier) har følgende ordlyd:

»Den personlige ydelse til selvstændighed er lig med størrelsen af den del af hjælpeplanen, som den berettigede bruger, med fradrag af et bidrag, som afholdes af den berettigede.

Dette bidrag beregnes og ajourføres pr. den 1. januar hvert år, i forhold til den berettigedes ressourcer, som fastsættes efter de betingelser, der er fastsat i artikel L. 132-1 og L. 132-2 og størrelsen af hjælpeplanen, ifølge en national tarif, som revalueres hvert år pr. den 1. januar i medfør af artikel L. 232-3-1.

[...]«

17 Denne lovs artikel L. 245-1 er affattet således:

»I. – Enhver handicappet person med fast og lovlig bopæl i Frankrig, på de områder, der er nævnt i artikel L. 751-1 i code de la sécurité sociale [(lov om social sikring)], eller på Saint-Pierre-et-Miquelon, hvis alder er lavere end en i et dekret fastsat alder, og hvis handicap opfylder de i et dekret fastsatte kriterier, har, under hensyntagen til ydelsestypen og behovet for ydelse i dagligdagen, ret til en kompenserende ydelse, der har karakter af en naturalydelse, som efter modtagerens valg kan udbetales i naturalier eller kontanter.

Når personen opfylder de alderskrav, som giver ret til den ydelse, der er fastsat i artikel L. 541-1 i code de la sécurité sociale [(lov om social sikring)], sker adgangen til den kompenserende ydelse på de vilkår, der er fastsat i denne artikels afsnit III.

Når modtageren af den kompenserende ydelse har en ret af samme art i henhold til en social sikringsordning, skal de beløb, der udbetales i denne forbindelse, fratrækkes størrelsen af den kompenserende ydelse på de betingelser, der er fastsat ved et dekret.

[...]«

18 Nævnte lovs artikel L. 245-6 bestemmer:

»Den kompenserende ydelse tildeles på grundlag af satser og beløb, der fastsættes afhængigt af

udgiftens art og inden for de grænser, der gælder for bistand, som kan variere afhængigt af den berettigedes behov. Maksimumsbeløb, satser og omfanget af bistanden fastsættes ved bekendtgørelse udstedt af den minister, der har ansvaret for handicappede. De nærmere regler for og varigheden af tildelingen af denne ydelse fastsættes ved et dekret.

Følgende udelukkes fra de ressourcer, der lægges til grund ved fastsættelsen af den bidragssats, der er nævnt i ovennævnte afsnit:

- den berørtes erhvervsindkomst
- midlertidige godtgørelser, ydelser og livrenter, som udbetales til personer, som har været udsat for arbejdsulykker, eller deres ydelsesberettigede pårørende, som nævnt i punkt 8 i artikel 81 i code général des impôts [(den almindelige skattelov)]
- erstatningsindtægter, idet listen herover fastsættes ved lov
- erhvervsindtægter oppebåret af en ægtefælle, af en samlever, af en person, med hvem den berørte har indgået en civil socialpagt, af en familiehjælper, som bor sammen med den berørte og sikrer effektiv hjælp til denne, af den berørtes forældre, selv når den berørte bor sammen med disse
- livrenter som nævnt i punkt 2 i afsnit I i artikel 199f i code général des impôts [(den almindelige skattelov)], når de er stiftet af den handicappede til fordel for denne selv, eller når de er stiftet til fordel for den handicappede af dennes forældre, af dennes retlige repræsentant, af dennes bedsteforældre, af dennes brødre eller søstre eller af dennes børn
- visse sociale ydelser med et specielt formål, idet listen herover fastsættes ved lov.«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

19 Ægteparret Dreyer er franske statsborgere, som bor i Frankrig og er skattemæssigt hjemmehørende i denne medlemsstat. Hr. Dreyer, som i dag er pensioneret, har haft sin erhvervskarriere i Schweiz, og han og hans hustru er tilknyttet den schweiziske sociale sikringsordning.

20 Ved afgørelse om opkrævning af 31. oktober 2016, bekræftet ved afgørelse af 6. december 2016, traf den franske skatteforvaltning afgørelse om, at ægteparret Dreyer som følge af indtægter af formue oppebåret i Frankrig i 2015 i form af investeringsafkast havde pligt til at betale det generelle socialsikringsbidrag, bidraget til tilbagebetaling af den sociale gæld, den sociale opkrævning og det supplerende bidrag hertil samt solidaritetsbidraget (herefter under ét »de omhandlede bidrag og opkrævninger«). Disse sidstnævnte anvendes til at finansiere tre franske organer, nemlig fonds de solidarité vieillesse (solidaritetsfond for ældre) (herefter »FSV«), caisse d'amortissement de la dette sociale (fond til afvikling af gæld på socialområdet) (herefter »CADES«) og caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (national solidaritetsfond til fordel for ældres og handicappedes selvstændighed) (herefter »CNSA«).

21 Ægteparret Dreyer var af den opfattelse, at de ydelser, der forvaltes af FSV, CADES og CNSA og finansieres af de omhandlede bidrag og opkrævninger, var sociale sikringsydelser, og bestred ved tribunal administratif de Strasbourg (forvaltningsdomstolen i Strasbourg, Frankrig), at de skulle betale de nævnte bidrag og opkrævninger, eftersom de allerede var tilsluttet den sociale sikringsordning i Schweiz, og eftersom de ikke skulle bidrage til finansieringen af den sociale sikringsordning i Frankrig som følge af princippet om, at kun én medlemsstats sociallovgivning finder anvendelse i henhold til forordning nr. 883/2004. Ved dom af 11. juli 2017 gav tribunal

administratif de Strasbourg (forvaltningsdomstolen i Strasbourg) ægteparret Dreyer medhold og fritog dem fra at betale de omhandlede bidrag og opkrævninger.

22 Ministre de l'Action et des Comptes publics (minister for offentlig forvaltning og offentlige regnskaber) iværksatte herefter appel til prøvelse af denne dom ved den forelæggende ret, dvs. til cour administrative d'appel de Nancy (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Nancy, Frankrig).

23 Sidstnævnte fastslog indledningsvis, i lighed med tribunal administratif de Strasbourg (forvaltningsdomstolen i Strasbourg), at ægteparret Dreyer skulle fritages for den del af de omhandlede bidrag og opkrævninger, som var tilknyttet FSV og CADES, dvs. det generelle socialsikringsbidrag, bidraget til tilbagebetaling af den sociale gæld, solidaritetsbidraget og en del af den sociale opkrævning. Ifølge den forelæggende ret havde denne del af de omhandlede bidrag og opkrævninger en direkte og tilstrækkelig relevant sammenhæng med visse sociale sikringsgrene og er derfor reguleret af det princip om, at kun én medlemsstats lovgivning finder anvendelse, der er fastsat i artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 883/2004. Da ægteparret Dreyer således er tilknyttet den sociale sikringsordning i Schweiz, kan de ikke i Frankrig være omfattet af de sociale bidrag og opkrævninger, der har til formål at finansiere den sociale sikringsordning i Frankrig, i overensstemmelse med retspraksis efter dommen af 26. februar 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).

24 Til gengæld er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt den del af de omhandlede bidrag og opkrævninger, der er tilknyttet CNSA, dvs. en del af den sociale opkrævning og det supplerende bidrag, også kan anses for at finansiere de sociale sikringsydelser som omhandlet i forordning nr. 883/2004 og for således at have en direkte og tilstrækkelig relevant sammenhæng med visse sociale sikringsgrene.

25 I denne forbindelse har den forelæggende ret med henvisning til præmis 37 i dom af 21. februar 2006, Hosse (C-286/03, EU:C:2006:125), bemærket, at en ydelse i henhold til Domstolens faste praksis kan anses for en social sikringsydelse, dels såfremt den tildeles de berettigede uden nogen individuel bedømmelse af personlige behov, men efter lovbestemte kriterier, dels forudsat, at den vedrører én af de risici, der udtrykkeligt er anført i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 883/2004.

26 Hvad angår de to ydelser fra CNSA, som finansieres via en del af de omhandlede bidrag og opkrævninger, dvs. den personlige ydelse til selvstændighed (herefter »APA«) og den kompenserende handicapydelse (herefter »PCH«), er den forelæggende ret af den opfattelse, at den anden betingelse, der er nævnt i den foregående præmis, er opfyldt. Derimod er den i tvivl om, hvorvidt den første betingelse kan anses for fuldt ud at være opfyldt. Idet den forelæggende ret nemlig har konstateret, at APA og PCH tildeles uden nogen individuel bedømmelse af ansøgerens personlige behov på grundlag af lovbestemte kriterier, har den bemærket, i lighed med det argument, der er anført af ministre de l'Action et des Comptes publics (minister for offentlig forvaltning og offentlige regnskaber), at APA og PCH vil kunne anses for ikke at blive tildelt uden nogen individuel bedømmelse af de berettigedes personlige behov som følge af, at deres størrelse afhænger af disse berettigedes ressourcer eller varierer afhængigt af disse ressourcer.

27 Under disse omstændigheder har cour administrative d'appel de Nancy (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Nancy) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Har de bidrag, der skal henføres til [CNSA] til finansieringen af [APA og PCH] en direkte og tilstrækkelig relevant sammenhæng med visse af de sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 3 i forordning [nr. 883/2004], og er de derfor omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, alene fordi disse ydelser vedrører en af de risici, der er nævnt i artikel 3, og skal tildeles uden

skønsmæssig bedømmelse på grundlag af en ved lov fastlagt situation?»

Om det præjudicielle spørgsmål

28 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3 i forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at ydelser, såsom APA og PCH, med henblik på deres kvalifikation som »sociale sikringsydelse« som omhandlet i denne bestemmelse kan anses for at blive tildelt uden nogen individuel bedømmelse af den berettigedes personlige behov, selv om beregningen af deres størrelse afhænger af den berettigedes ressourcer eller varierer afhængigt af disse ressourcer.

29 Indledningsvis bemærkes, at i henhold til artikel 8 i aftalen om fri bevægelighed for personer fastlægger de kontraherende parter i overensstemmelse med bilag II til den nævnte aftale samordningen af socialsikringsystemerne, især med henblik på at sikre fastsættelse af den lovgivning, der finder anvendelse, og betaling af ydelser til personer, der har bopæl på de kontraherende parters område. I punkt 1 i del A i bilag II til denne aftale foreskrives det, at forordning nr. 883/2004 finder anvendelse mellem de kontraherende parter. Således, og eftersom det i artikel 1, stk. 2, i bilag II til den nævnte aftale er anført, at »udtrykket »medlemsstat(er)«, der er anført i de retsakter, der henvises til i del A i dette bilag, anses for at finde anvendelse på Schweiz ud over de stater, der er omfattet af de pågældende retsakter fra Den Europæiske Union«, finder bestemmelserne i denne forordning også anvendelse på Det Schweiziske Forbund (dom af 21.3.2018, Klein Schiphorst, C-551/16, EU:C:2018:200, præmis 28).

30 Under disse omstændigheder er situationen for sagsøgerne i hovedsagen, der er statsborgere i en medlemsstat og tilsluttet den schweiziske sociale sikringsordning, omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 883/2004 (jf. analogt dom af 21.3.2018, Klein Schiphorst, C-551/16, EU:C:2018:200, præmis 29).

31 For så vidt angår realiteten i det rejste spørgsmål bemærkes, at sontringen mellem ydelser, der er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 883/2004, og ydelser, der ikke er omfattet af denne forordning, hovedsagelig er baseret på de enkelte elementer i den pågældende ydelse, navnlig dens formål og de betingelser, under hvilke ydelsen tilkendes, og ikke på, om en ydelse betegnes som en social sikringsydelse i den nationale lovgivning eller ej (jf. i denne retning bl.a. dom af 5.3.1998, Molenaar, C-160/96, EU:C:1998:84, præmis 19, af 16.9.2015, Kommissionen mod Slovakiet, C-433/13, EU:C:2015:602, præmis 70, og af 25.7.2018, A (Hjælp til en handicappet person), C-679/16, EU:C:2018:601, præmis 31).

32 Det fremgår således af Domstolens faste praksis, at en ydelse kan anses for en »social sikringsydelse«, såfremt den for det første tildeles de berettigede uden nogen individuel bedømmelse af deres personlige behov, men efter lovbestemte kriterier, og forudsat for det andet, at den vedrører én af de sociale risici, der udtrykkelig er anført i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 (jf. i denne retning bl.a. dom af 27.3.1985, Hoeckx, 249/83, EU:C:1985:139, præmis 12-14, af 16.9.2015, Kommissionen mod Slovakiet, C-433/13, EU:C:2015:602, præmis 71, og af 25.7.2018, A (Hjælp til en handicappet person), C-679/16, EU:C:2018:601, præmis 32).

33 For så vidt angår den første betingelse, der er nævnt i den foregående præmis, bemærkes, at den er opfyldt, når tildelingen af en ydelse foretages på grundlag af objektive kriterier, der, såfremt de er opfyldt, giver en ret til ydelsen, uden at den kompetente myndighed kan tage hensyn til andre personlige omstændigheder (jf. i denne retning bl.a. dom af 16.7.1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, præmis 17, af 16.9.2015, Kommissionen mod Slovakiet, C-433/13, EU:C:2015:602, præmis 73, og af 25.7.2018, A (Hjælp til en handicappet person), C-679/16, EU:C:2018:601, præmis 34).

34 I denne henseende har Domstolen allerede hvad angår ydelser, hvis tildeling der gives enten tilsagn om eller afslag på, og hvis beløb beregnes under hensyntagen til den berettigedes indkomst, fastslået, at tildelingen af sådanne ydelser ikke afhænger af en individuel bedømmelse af ansøgerens personlige behov, når der er tale om et objektivt og lovbestemt kriterium, der medfører ret til denne ydelse, uden at den kompetente myndighed kan tage hensyn til andre personlige omstændigheder (jf. i denne retning dom af 2.8.1993, Acciardi, C-66/92, EU:C:1993:341, præmis 15, af 18.7.2006, De Cuyper, C-406/04, EU:C:2006:491, præmis 23, og af 16.9.2015, Kommissionen mod Slovakiet, C-361/13, EU:C:2015:601, præmis 52).

35 Domstolen har desuden, i præmis 38 i dom af 25. juli 2018, A (Hjælp til en handicappet person) (C-679/16, EU:C:2018:601), præciseret, at det, for at den første af de i denne doms præmis 32 nævnte betingelser kan anses for ikke at være opfyldt, er nødvendigt, at den kompetente myndigheds skønsmæssige bedømmelse af de individuelle behov for den person, der er berettiget til en ydelse, først og fremmest vedrører tilkendelse af retten til denne ydelse. Disse betragtninger gælder, med de fornødne tilpasninger, for så vidt angår den individuelle karakter af den kompetente myndigheds bedømmelse af de personlige behov for den person, der er berettiget til en ydelse.

36 Hvad angår de i hovedsagen omhandlede ydelser fremgår det af de sagsakter, der er forelagt Domstolen, at enhver person på mindst 60 år, der anses for at have mistet sin autonomi, henset til på forhånd fastlagte kriterier, og som har fast og lovlig bopæl i Frankrig, har ret til APA. Hvad angår PCH kan denne ydelse tildeles enhver handicappet person, som principielt er under 60 år, som har fast og lovlig bopæl i Frankrig, og hvis handicap opfylder et vist antal på forhånd fastlagte kriterier. Det er ubestridt, at adgangen til disse to ydelser ikke afhænger af ansøgerens ressourcer. Selv om der tages hensyn til disse ressourcer med henblik på fastsættelsen af det faktiske beløb, som vil blive udbetalt til den berettigede, følger det af artikel L. 232-4 og L. 245-6 i code de l'action sociale et des familles (lov om social bistand og familier), at dette beløb i det væsentlige beregnes på grundlag af objektive kriterier, der uden forskel finder anvendelse på alle de berettigede afhængigt af deres ressourcer.

37 Det fremgår således af disse bestemmelser i code de l'action sociale et des familles (lov om social bistand og familier), at en hensyntagen til den berettigedes ressourcer ikke vedrører erhvervelsen af retten til APA og PCH, men de nærmere regler for beregningen af disse ydelser, idet sidstnævnte skal tildeles, når ansøgeren, uafhængigt af hans ressourcer, opfylder de betingelser, som giver ret til de nævnte ydelser.

38 Det følger af ovenstående betragtninger, at en hensyntagen til den berettigedes ressourcer alene med henblik på beregningen af den faktiske størrelse af APA og PCH på grundlag af objektive og lovbestemte kriterier ikke indebærer, at den kompetente myndighed foretager en individuel bedømmelse af denne berettigedes personlige behov.

39 I modsætning til, hvad den franske regering har anført i sine skriftlige indlæg, indebærer nødvendigheden af at bedømme graden af ansøgerens mistede autonomi eller handicap, med henblik på tildelingen af APA og PCH, heller ikke individuel bedømmelse af denne ansøgers personlige behov. Således som det følger af de sagsakter, der er forelagt Domstolen, foretages bedømmelsen af »mistet autonomi« (for så vidt angår APA) og af »handicappet« (for så vidt angår PCH) nemlig af en læge eller en fagperson fra et medicinsk-socialt team eller af et tværfagligt team, henset til på forhånd fastlagte tabeller, lister og referencer, dvs. i overensstemmelse med den i denne doms præmis 34 nævnte retspraksis, på grundlag af objektive og lovbestemte kriterier, som, når de er opfyldt, giver ret til den tilsvarende ydelse. Under disse omstændigheder kan det ikke gøres gældende, at tildelingen af APA eller af PCH afhænger af en individuel bedømmelse af ansøgerens personlige behov som omhandlet i den i denne doms præmis 32

nævnte retspraksis.

40 I øvrigt og ligeledes i modsætning til, hvad den franske regering har gjort gældende i sine skriftlige indlæg, kan APA og PCH ikke kvalificeres som »særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse« som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 883/2004. Eftersom det både af de foregående betragtninger og af den forelæggende rets konstateringer som nævnt i denne doms præmis 26 følger, at de to kumulative betingelser, der er nævnt i denne doms præmis 32, er opfyldt, og at APA og PCH skal kvalificeres som »sociale sikringsydelser«, er det nemlig ufornuddent at efterprøve, om disse to ydelser også kan anses for »særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse«, idet Domstolen allerede har fastslået, at disse to egenskaber gensidigt udelukker hinanden (jf. i denne retning dom af 21.2.2006, Hosse, C-286/03, EU:C:2006:125, præmis 36, og af 16.9.2015, Kommissionen mod Slovakiet, C-433/13, EU:C:2015:602 præmis 45).

41 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det præjudicielle spørgsmål besvares med, at artikel 3 i forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at ydelser, såsom APA og PCH, med henblik på deres kvalifikation som »sociale sikringsydelser« som omhandlet i denne bestemmelse skal anses for at blive tildelt uden nogen individuel bedømmelse af den berettigedes personlige behov, når der alene tages hensyn til sidstnævntes ressourcer med henblik på beregningen af disse ydelsers faktiske størrelse på grundlag af objektive og lovbestemte kriterier.

Sagsomkostninger

42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

Artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger skal fortolkes således, at ydelser, såsom den personlige ydelse til selvstændighed og den kompenserende handicapydelse, med henblik på deres kvalifikation som »sociale sikringsydelser« som omhandlet i denne bestemmelse skal anses for at blive tildelt uden nogen individuel bedømmelse af den berettigedes personlige behov, når der alene tages hensyn til sidstnævntes ressourcer med henblik på beregningen af disse ydelsers faktiske størrelse på grundlag af objektive og lovbestemte kriterier.

Underskrifter

* Processprog: fransk.